

Вяра

12.02 по еретическия, †30 януари по църковния календар - Свети Трисветители велики архiereи - Василий Велики, Григорий Богослов и Иоан Златоуст. Св. благоверни цар Петър Български. Св. мъченик Димитър Сливенски

Събор на тримата велики вселенски учители и светители Василий Велики, Григорий Богослов и Иоан Златоуст

В царуването на благоверния и христолюбив цар Алексей Комнин, който приел царската власт след Никифор Ботаниат, между най-изкусните в красноречието учители на мъдростта в Константинопол възникнал голям спор за тези трима светители. Едни поставяли Василий Велики по-високо от другите светители, наричайки го най-възвишен вития, тъй като той превъзхождал всички със словото и с делата си, при което виждал и в него мъж, съвсем малко отстъпващ на ангелите, с твърд нрав, не прощаващ лесно съгрешенията и чужд на всичко земно; по-ниско от него поставяли божествения Иоан Златоуст, тъй като имал качества, различни от посочените: той

бил предразположен да помилва грешниците и бързо ги допускар към покаяние.

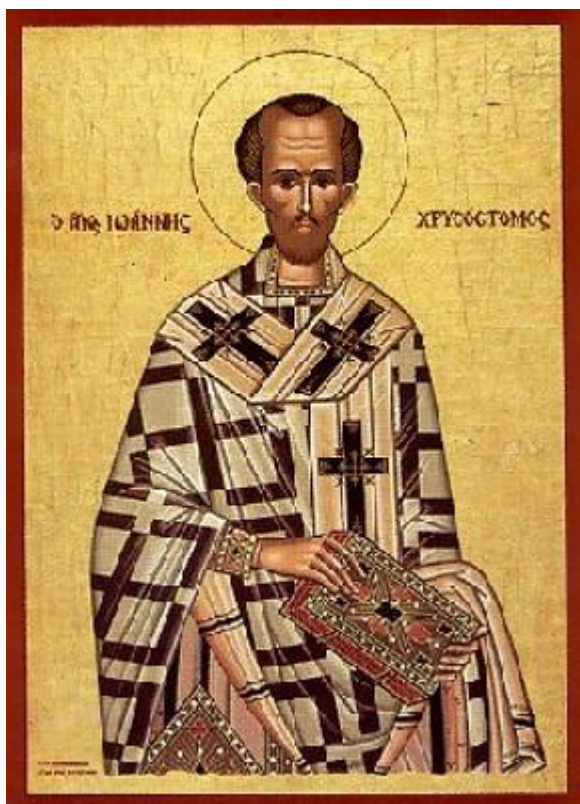
Други пък обратно, възвисявали божествения Златоуст, като мъж най-човеколюбив, разбиращ слабостта на човешкото естество, и като красноречив вития, който наставлявал всички към покаяние с множеството си медоточиви слова; затова и го поставяли по-високо от Василий Велики и Григорий Богослов.

И накрая, трети стоели зад свети Григорий Богослов, твърдейки, че с убедителността на речта си, с изкусното си изтълкуване на Свещеното Писание и с изяществото на езика и на стила си той надминал всички най-славни представители на елинската мъдрост - както живелите по-рано, така и неговите съвременници. Така едни възвисявали славата на свети Григорий, а други омаловажавали значението му. От това възникнали раздори между мнозина, при което едни се наричали иоанити, други - василиани, а трети - григориани. И най-изкусните в красноречието и в мъдростта мъже спорели за тези имена.

Известно време след като възникнали споровете, тези трима велики светии се явили, отначало поотделно, а след това и тримата заедно, при това не насън, а наяве, на Евхаитския епископ Йоан, мъж най-учен, дълбок познавач на елинската мъдрост (както свидетелстват за това и самите му съчинения), който се бил прославил и с добродетелния си живот. Те му казали с едни уста:

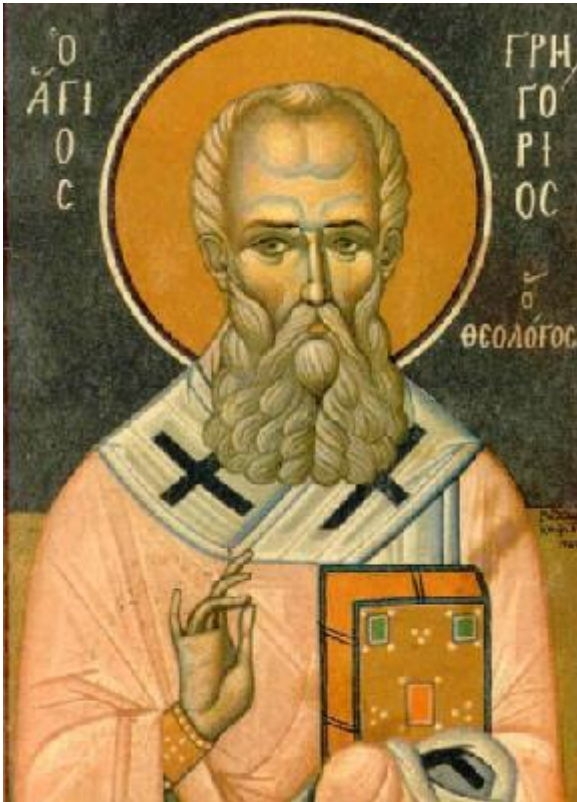
- Както виждаш, ние сме равни пред Бога. При нас няма нито разделение, нито някакво противопоставяне един на друг. В своето време всеки от нас поотделно, подбуждан от Божествения Дух, е написал съответни поучения за спасение на хората. Това, което сме научили съкровено, сме предали на хората явно. Между нас няма нито първи, нито втори. Ако ти се позоваваш на единия, то и другите двама казват същото. Затова нареди на препиращите се по повод на нас да прекратят споровете, защото, както приживе, така и след кончината си, ние имаме грижата за това, да доведем краищата на вселената до мир и единомислие.

Предвид на това, съедини в един ден паметта за нас и както ти прилича, състави ни празнична служба, а на другите предай, че пред Бога ние имаме равно достойнство. А ние ще бъдем помощници за спасението на тези, които празнуват нашата памет, тъй като се надяваме, че имаме някаква заслуга пред Бога.

Като казали това на епископа, те започнали да се издигат към небето, сияейки с неизказана светлина и назовавайки се един друг по име. Блаженият епископ Иоан веднага възстановил мира между враждуващите, тъй като той бил мъж велик в добродетелта и бележит в любомъдрието. Той установил празника Свети Три светители, както му наредили светиите, и завещал на църквите да го празнуват с подобаващо тържество. Тук ясно се проявила мъдростта на този велик мъж; тъй като забелязал, че през месец януари се чества паметта и на тримата светители, а именно: в първия ден - на Василий Велики, в двадесет и петия - на божествения Григорий, а в двадесет и седмия - на свети Златоуст, той ги съединил в тридесетия ден на същия месец, като увенчал празнуването на паметта им с канони, тропари и похвали, както и подобавало.

Нека да добавим за тях и това. Свети Василий Велики надминал в книжовната мъдрост не само учителите на своето време, но и древните: той не само преминал цялата наука на красноречието до последната дума, но изучил добре и философията, а наравно с тях овладял и тази наука, която учи на истинско християнско оделотворяване на вярата. След това, водейки добродетелен живот, изпълнен с нестяжение и целомъдрие, и възхождайки с ума си към богосъзерцание, на четиридесетата година от раждането си той бил възведен на архиерейския престол и в продължение на повече от осем години бил предстоятел на църквата.

Свети Григорий Богослов бил толкова велик, че ако би било възможно да се създаде човешки образ, съставен от всички добродетели, той би бил подобен на великия Григорий. Като просиял със светия си живот, той достигнал такава висота в областта на богословието, че побеждавал всички с мъдростта си както в словесните спорове, тъй и в тълкуването на догматите на вярата. Затова и бил наречен Богослов. Той бил светител в Константинопол, като утвърждавал православието. Като поживял след това малко време на патриаршеския престол (както пише за това в житието му), той оставил престола поради преклонната си възраст и бидейки на шейсет години, отишъл в небесните обители.

За божествения Златоуст справедливо може да се каже, че е надминал всички елински мъдrecи с разума, с убедителността на словото и с изяществото на речта си. Той неподражаемо разяснил и изтълкувал Божественото Писание. По същия начин далеч надминал всички в добродетелния живот и в богопознанието. Той бил извор на милост и любов, бил изпълнен с ревността на учителството. Живял е общо шейсет

години; през шест от тях е бил пастир на Христовата Църква. По молитвите на тия трима светители Христос, нашият Бог да премахне еретическите разпри, а нас да съхрани в мир и единомислие и да ни удостои с Небесното Си Царство, защото е благословен во веки. Амин.

Тропарь святителей

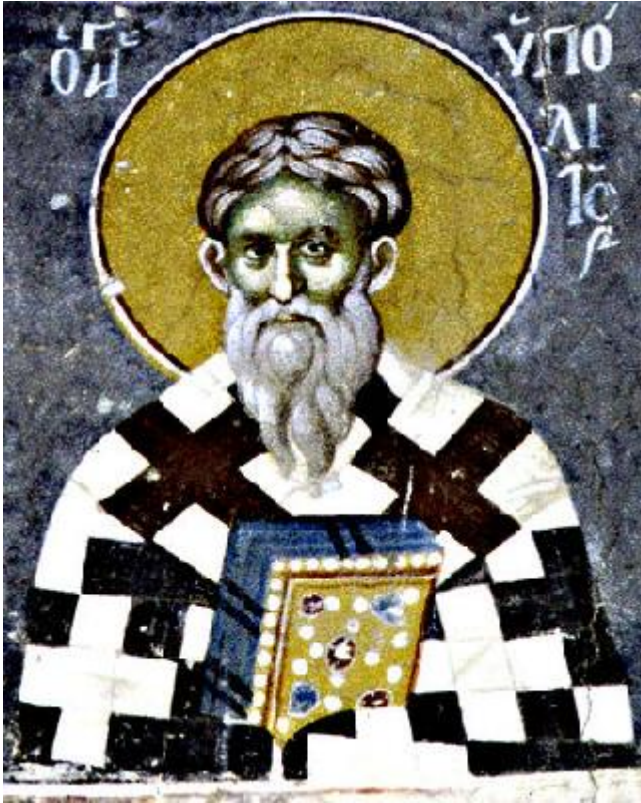
глас 4

Яко апостолов единоправнии/ и вселенныя учителяе,/ Владыку всех молите/ мир вселенней даровати// и душам нашим велию милость.

Кондак святителей

глас 2

Священныя и боговещанныя проповедники,/ верх учителей, Господи,/ приял еси в наслаждение благих Твоих и упокоение:/ труды бо оных и смерть приял еси паче всякаго всеплодия,// Единые прославляяй святых Твоя

**В памет на светите
мъченици Иполит,
Кенсорин, Савин,
Хрисия Девица и на
други двадесет
мъченици (III в.)**

Свещеномъченик Иполит и светите Кенсорин, Савин и Хрисия живели през царуването на Клавдий, когато игемон бил Улпий Римлянин. Кенсорин бил първи съветник в сената и имал сан магистър. Подложен на разпит поради донос, той изповядал Христа и за това бил хвърлен в тъмница. Там със силата Христова той извършил много чудеса и дори задавал въпроси на един мъртвец. Двадесетте воители, които тогава били там, като видели чудесата, повярвали в Христа, за което им отсекли главите. На разпит като християнка била подложена и блажената девица Хрисия. Като я повесили, войниците я били с волски бичове и опалвали ребрата с огън, а след това я хвърлили в тъмница. След няколко дни отново я извели, раздробили челюстите с камък и я били с калаен чук по раменете, а след това, като завързали камък за шията, я хвърлили в морските дълбини. Така светата девица завършила страданието си за Христа. Блаженият Савин също бил бит с тежък чук по тялото и повесен на дърво, бил опалван със свещи. Претърпявайки такива мъки и благодарейки на Бога, той Му предал духа си. Като узнал за всичко това, великият

Иполит, светителят на Римската църква, отишъл при игемона и изобличил жестокостта и безчовечността му, като го нарекъл кръвопиец. При това той дръзновено изповядал Христа Бога, Твореца на света. За това той бил бит по очите от слугите на игемона; нечестивите го подложили и на други мъчения и накрая, като завързали ръцете и нозете му, го хвърлили в морето. Като претърпял тези мъчения, свети Иполит станал наследник на Царството Божие.

**В памет на
светия
благодарен цар
Петър
Български (969
г.)**

Благодарният български цар Петър (927-969) бил син на цар Симеон Велики и внук на свети цар Борис-Михаил, който покръстил българския народ (865).

След като се оттеглил от царството, приел монашество и ревностно се подвизавал в някакъв манастир на столицата Преслав, където и мощите му лежали нетленни след смъртта му. По време на царуването му, воден от благочестива жажда той, като “боголюбив и благочестив”, бил в Средец (София) и оттам тръгнал по стръмните и непристъпни ридове на планината Рила, за да търси прочутия по онова време рилски пустинножител Йоан. Поради непристъпността на

местожителството му не могъл лично да се срещне с него, а само отдалеч видял дима на неговия огън, както преподобният пък видял неговата шатра, и си разменили взаимно писма. Известна е и неговата преписка с прочутия по онова време византийски подвижник свети Павел Латърски.

Навярно той съставил известен брой прекрасни поучения с нравоучителен характер, чийто автор именува себе си “Петър монах, Петър цар, Петър някой си, Петър черноризец, Петър недостойний”. До наше време се запазили две служби, съставени в негова чест, навярно към края на X век: едната е собственост на българския атонски Зографски манастир и съдържа непълнен канон и светилния на утрината, а другата е собственост на Белградската народна библиотека и съдържа няколко стихирни на вечернята и утрината. За светите мощи и за гроба на благоверния свети цар Петър засега нищо не ни е известно. Но него го наричат светец от много древни времена: в българския летопис от XI век, в грамотата на цар Константин Асен от XIII век, в житието на Зографските 26 преподобномъченици от същия век и др. Най-силно доказателство за неговото ранно канонизиране за светец представлява написаното в негова чест богослужебно последование.

Свети мъченик Димитър Сливенски (1841 г.)

Мъченик Димитър е българин от Сливен, роден на 9 октомври 1818 г. Баща му Иван и майка му Комна били благочестиви християни, но 8 години нямали деца. Най-после Господ чул усърдните им молитви и им дал мъжко чедо, този мъченик Димитър. Той растял и преуспявал в разум и мъдрост, в покорност на родителите и други добродетели, и макар да останал неграмотен, от слушане в църква, като умен и паметлив момък, изучил наизуст и

пеел много църковни песни. Енорийският свещеник, отец Янко, често посещавал родителите му и като слушал Димитър така сладко да пее църковни песни, ги мърмел, задето оставили момчето неграмотно, когато Бог го надарил с такава дарба.

Една седмица след смъртта на бащата и майката брат му Стефан, роден три години след него, изчезнал от града и заминал за Влашко, а Димитър останал единствен наследник на тяхната бедна къщица в Кафтанджийската махала. Но скоро къщата се срутила от старост, мястото присвоили съседите турци и той като беден сирак се принудил да стане слуга при един турчин.

Димитрий бил среден на ръст, но мъжествен и красив телесно. Турчинът чрез синовете си дълго се мъчил да го привлече към своята вяра, но напразно. Най-накрая започнал лично да го придумва да се потурчи, но той смело му отговорил: "Нашата християнска вяра ни е дадена направо от Бога, Исуса Христа. А вашата вяра не ви е дадена от Бога, а

от един обикновен човек на име Мохамед.” Като чул това от него, турчинът скочил, ударил му плесница и с ругатни го изгонил от дома си, без да му заплати нищо за прослуженото време.

Зарадван, че се избавил от изкушенията на нечестивите турци, той излязъл от дома им и станал симидчия. Ненавистта му към турската вяра от ден на ден растяла и като ходел по града да продава симид, той често в разговор с турците не пропускал да хвали християнството и да укорява мохамеданството. Затова омразата на турците към него все повече и повече растяла, докато, подстрекавани от мюдюрина, някои фанатични турци намислили да му отмъстят...

По едно време пристигнал от Одрин в Сливен нов кадия (съдия) и градските бейове дали угощение в негова чест. Димитър трябвало да занесе на фурната приготвения за вечерята гювеч и да го върне обратно. Като донесъл опечения гювеч, Димитрий поздравил новия кадия и тръгнал да си излезе, но кадията го задържал и го поканил да вечеря заедно с тях, защото бил предупреден от местните турци, че този е хулителят на тяхната вяра. Кадията му поднесъл тютюн, но той заявил, че не пуши. Тогава му поднесли ракия, след което той пак направил опит да си ходи, но отново го задържали. Най-после кадията, подготвен от местните турци, му заговорил: “Хайде да те потурчим, бе Димитрие! Виж ние какъв райски живот живеем! А ти, такъв красив млад момък, да носиш гяурско име, е срамота и грехота според нашата вяра. Ако ли приемеш мюсюлманството, аз ще убедя твоя бивш господар да те направи свой зет и да ти даде половината си богатство. Освен това ти ще станеш най-влиятелният първенец в град Сливен.” Димитър отговорил подигравателно: “Олур бе, ефендим - Бива бе, господине!” Но кадията приел тези му иронически думи като искрени, затова един турчин веднага извадил от пояса си бяло чевре (кърпа) и започнал да го

навива на главата му във вид на турска чалма. Димитър разбрал, че работата става сериозна, и казал: “Ама вие взехте думите ми за истина? Знайте обаче, че християнин, който вярва в истинския Бог Христос, никога няма да се отрече от Него и да повярва в Мохамеда, който не е пратен от Бога, нито от Божиите пророци и апостоли, а е самозван пророк, предводител на неверниците!” Станал, захвърлил чалмата на земята и избягал. Спуснали се след него няколко турци, но не успели да го хванат. Часът бил около три през нощта по турски. Цяла нощ турската стража сновала по улиците на града, обискирвала къщите на роднини и приятели, но напразно. Димитър осъмнал в един плевник на село Ичера, където седял три денонощия гладен и жаден, без да се покаже никому. Най-после, премалял от глад, се открил на собственика на плевника. Старецът тайно даже от домашните си му дал един чифт цървули, хляб и пари, като му поръчал да отиде при владиката в Русе, защото друго спасение за него той не виждал.

Димитрий тръгнал през нощта и стигнал в Разград, където отново станал симидчия, и като спечелил малко пари, се отправил за Русе при владиката. Изповядал се пред него, а владиката се оказал добър духовен пастир, задържал го три дни в митрополията си, хранил го и го наставлявал, на тръгване му дал една златна монета и едно дървено кръстче, като казал: “Помни онова, което ти говорих за нашата християнска вяра! Кръста окачи на гърдите си и той ще ти бъде спътник в живота!” Като излязъл от митрополията, развалил златната монета, раздал на сиромаси половината и тръгнал назад за Сливен.

Като стигнал в Жеравна, той забелязал, че двама турски стражари го оглеждат от главата до петите. Димитър се прекръстил три пъти и им казал: “Виждам, че все още ме търсите. Аз съм Димитър, когото вашите първенци искат

насила да потурчат. Впрочем, ако мене търсите, хайде да вървим!” Стражарите тръгнаха заедно с него за Сливен. Когато приближили града, вързали му ръцете назад и така го въвели в града. Минавайки през града, Димитрий се покланял на всеки срещнат християнин, като казвал: “Простете ме, братя! Аз се предадох на тези безбожни читащи, за да прославя нашата вяра.”

Предаден в ръцете на турците, Димитър започнал да се готви за смърт. Три дни се молил на стражата да повикат иеромонах хаджи Стефан, но молбата му не била изпълнена. Сам поп хаджи Стефан заедно с хаджи Никола Феслията отишъл при мюдюрината и го молил да освободи Димитър под негова гаранция. Но той се извинил, че уж само чул за арестуването му, но че още не му било докладвано, и ги изпратил при кадията. Той пък отказал да ги приеме, като се престорил на болен.

Но вечерта кадията, заобиколен от мюдюрината и десетина турски първенци, поискал да му представят Димитър. И започнал така: “Преди три месеца ти даде дума да приемеш нашата вяра пред мене и пред някои от присъстващите бейове. Но същата вечер ти нападна нашата вяра и избяга, без да искаше някой да ти направи зло. Но миналото си е минало, сега, като си се завърнал и предал в нашите ръце, аз искам да вярвам, че Аллах те е просветил по ходатайството на нашия пророк Мохамед и ти си дошъл, за да се потурчиш.” Тогава Димитрий бръкнал в пазвата си, извадил кръстчето, което му подарил Русенският владика, показал го на кадията и рекъл: “Виждаш ли това кръстче? Аз вярвам в този Бог, Иисус Христос, Който бил разпнат на такъв вид кръст. На вас не съм давал обещание да се потурча и никога не съм имал такова намерение. Ако ли вие сте взели моите подигравателни думи за истинни, то вие тук сте за съжаление. Казваш, че Аллах ме просветил чрез Мохамеда. Ти много се лъжеш, защото освен

Иисуса Христа няма друг ходатай пред Бога. Вашият пророк е лъжлив, защото нито с Бога е говорил, нито е пострадал за спасението на човешкия род, както нашият Господ Иисус Христос. С една дума вие всички сте безверници и синове на сатаната. А аз съм християнин и съм готов за името Христово да претърпя всичко, което вие можете да ми сторите!” След това целунал кръстчето и го пуснал пак в пазвата си. Кадията рекъл: “Синко, послушай ме! Ти си млад, горещ и занесен в ума, защото са те заблудили ония, при които си бил до онзи ден. Знай, че ако не приемеш нашата вяра, ще претърпиш голямо наказание, защото и сега, както и по-рано, ти си похулил нашата вяра тъй остро, че си достоен за смърт. Давам ти срок три дни, за да си помислиш.” И заповядал да го отведат в затвора.

Какво са правили с него през тази нощ фанатичните и жестоки турци, можем да си представим. Когато след три дни кадията отново повикал Димитър и се убедил, че обещанията и ласките не могат да изменят твърдия изповедник, той решил да го предаде на мъчения. На другия ден всички сливенци узнали за станалото, защото бейовете от градския съвет съобщили случая подробно и подбуждали своите сънародници да искат от кадията или Димитър да се потурчи, или да бъде обезглавен. Християните, като научили как смело изповядал Христа и бил решен да пролее кръвта си за Него, се събрали с по-видните християнски граждани в метоха на светогорския манастир Дохиар, който се намирал в махалата “Дели балта” и решили да упълномощят хаджи Никола Феслията да подкупи кадията, за да пусне Димитър при иеромонах хаджи Стефан лично да се разговорят. Хаджи Никола и без подкуп склонил кадията и на следния ден свещеникът се срещнал с блажения Димитър. Хаджи поп Стефан му казал: “Всички се зарадвахме, задето си прославил нашата вяра, както древните свети мъченици. Бъди твърд и непоколебим и занапред, защото

Христовите мъченици се славят и почитат по цялата земя, а каква ли още слава ги очаква пред вселенския страшен Христов съд!" Мъченикът рекъл жаловито: "Отче, страхувам се, че не ще мога да претърпя мъките. Три нощи подред ме мъчат тия читащи много безчовечно и безбожно. Първата нощ ме биха на голо с мокри дюлеви пръчки. После поставиха на корема ми четири хромела и цяла нощ съм лежал на голата земя, вързан за ръцете и нозете на четири страни. Снощи пък ми набиха под ноктите на ръцете и нозете спици от бърдо, и сега както виждаш, нито мога да хвана нещо, нито мога да стана прав." След това разказал всичко на свещеника: как се крил в Ичера, какво правил в Разград, как го приел и съветвал Русенският владика и пр. И обещал да претърпи смърт за Христа, но го помолил да даде малко пари на тъмничните пазачи, за да не го мъчат толкова жестоко. Свещеникът обещал да направи всичко за облекчение на мъките му с помощта на хаджи Никола. И като го прегърнал и целунал по челото, излязъл си.

Димитър лежал цяла година в затвора и бил изтезаван, без да може някой с нещо да облекчи съдбата му. На втората година многобройна тълпа турци се събрала в конака и започнала да вика на кадията да го погуби. Тогава кадията събрал всички турски първенци в Сливен и пред това събрание бил доведен мъченикът. Ласкали го, увещавали го да се потурчи, но той останал непоколебим във вярата си: "Вие искате насила да ме потурчите. Това е безчестие, защото вашият Аллах не иска насила да го почитат. Пише ли някъде във вашия коран насила да потурчват християните? Многого лъжи в него показват, че всички вие ще бъдете хвърлени във вечния огън. А за мен би било голяма глупост при това положение да стана ваш подражател." Тогава тълпата турци започнала да вика: "Да бъде погубен този мръсен християнин! Той публично похули нашата вяра и нашия коран!" Кадията се

уплашил от разярената тълпа и го осъдил на смърт.

След три месеца - на 28 януари 1841 г. - пристигнала от Цариград присъдата на кадията, потвърдена със следната забележка: “Да му се предложи за последен път дали ще пожелае да се поклони в джамията, или в църквата! И ако поиска последното, тогава да се изпълни присъдата!” Кадията заповядал да доведат мъченика пред събранието и му прочел с превод дума по дума присъдата със забележката от Цариград. Като изслушал всичко това, той рекъл: “Водете ме в църква, където ще се поклоня и помоля на Бога и на света Богородица да приемат душата ми.” Турската тълпа разярена искала веднага да грабне мъченика и да го пребие на място, но кадията ги укротил.

Християнските първенци на Сливен се събрали пак в Дохиарския метох и с помощта на Иванчо Пашакапулията успели да получат позволение от кадията хаджи поп Стефан да отиде в затвора, за да изповяда и причасти мъченика. На 29 януари глашатаят викал из улиците: “Правоверни, утре елате на “Аба пазар”, за да видите как ще бъде заклан онзи мръсен християнин, който похули нашата вяра!”

На 30 януари 1841 г. в 2 часа сутринта по турски извели светия мъченик от затвора и го довели на определеното лобно място. Той вървял спокойно и даже весело, окован в железни вериги и с вързани назад ръце, като казвал на срещаните християни: “Простете ме, братя, и се молете на Бога за мене!” Като стигнали на мястото до кулата и фурната, в която той слугувал, стражарите го обкръжили, а палачът го накарал да коленичи и го ударил с меч си по врата. Светият мъченик продължавал да стои на колене, без да мръдне. След втория удар главата увиснала и той се прострял на земята. А след третия удар главата се отделила от тялото му. Християните - особено жените и децата - се спуснали да топят в кръвта на

мъченика памучета и кърпички. Други пък изровили пръстта, напоена с мъченическа кръв, и я носели по домовете си за благословение. А хаджи поп Стефан напълнил едно сандъче с такава пръст и го положил в олтара под светия престол на катедралната църква "Свети Димитрий", което сандъче покъсно Сливенският митрополит Гервасий (1897-1919) наредил на свещениците да го закопаят под светия престол, където се намира и досега.

Тялото на мъченика до вечерта лежало непогребано на лобното място, пазено от стража. Кадията издал нареждане то да бъде хвърлено в река Тунджа, защото според мохамеданския коран земята не приемала останките на такива гяури, които са похулили Мохамед. Тогава свещениците и няколко първенци от гражданите се събрали в Дохиарския метох и упълномощили Иванчо Пашакапулията да изпроси от кадията тялото за християнско погребение. И когато колата приближавала реката, Пашакапулията показал писмената заповед на кадията, обърнал колата назад, пренесли тялото в метоха и след като го измили, го погребали в градината на метоха. Свещениците хаджи Стефан и Янко извършили погребалния обред и хората се разотишли.

Когато пострадал с мъченическа смърт за Господ Иисус Христос, свети Димитър Сливенски бил на 22 години.

По молитвите на Твоя мъченик, Господи Иисусе Христе, помилуй и спаси нас. Амин.

В памет на свети мъченик Теофил Нови (784 г.)

Свети Теофил бил роден и възпитан в Цариград по времето на император Константин Багрянородни и майка му - света

Ирина. По времето на нашествието на арабите той бил назначен за главнокомандващ на гръцките войски. Благодарение на личната си храброст и военното си изкуство, той потопил много неприятелски съдове и неведнъж нанасял поражения на арабите. По Божие допущение веднъж флотът му бил обкръжен от по-многобройни неприятелски кораби и свети Теофил бил взет в плен. Когато го представили на арабския монарх, той, поразен от красотата и мъжеството на свети Теофил, започнал да го убеждава да се отрече от християнската вяра. Но нито обещаването на всякакви почести, нито заплахите на победителите, подействали на доблестния християнски военачалник. Когато видял, че воините му са избити, той започнал да упреква варварите за жестокостта им и изобличил нечестивата им вяра. Свети Теофил бил отведен в тяхната страна и там бил затворен в тъмница. След четири години, по повод на празнуването от арабите на някакъв техен религиозен празник, извели светия страдалец от затвора и почнали да го принуждават да вземе участие в празничното тържество. И когато той отказал да се подчини, те му отсекли главата и така Христовият воин приел мъченически венец.

В памет на преподобни Зинов (V в.)

Блаженият наш отец Зинов произхождал от Понт. Като оставил там огромно богатство, той пиел жадно от словесните потоци на учението на свети Василий Велики, напояващи Кападокия и принесъл плодове, достойни за това учение. Служил при двора на император Валент в числото на воините, с които се изпращали царските грамоти. След смъртта на този монарх свети Зинов отхвърлил богатството и почетното звание и се поселил в една гробница, която се намирала на една планина близо до Антиохия и заживял в уединение, като

очиствал душата си. Светият отшелник нямал никакво друго имущество, освен една вехта дрипа, в която се обличал; храна получавал от един от познатите си, който му носел по едно неголямо хлебче на два дни, а вода си носел сам отдалеч. Явявайки се пример на най-дълбоко смирение, преподобният достигнал високо съвършенство в изпълнението на монашеските подвизи. Той прекарал четиридесет години в постничество, като всеки неделен ден идвал в светия храм, където слушал Божественото Слово, прекланял слуха си към поученията на проповедниците и се приобщавал със Светите Христови Тайни. След това преподобният се връщал в своето убежище, което нямало нито ключалка, нито пазач, защото било недостъпно за злодеите, и било напълно безопасно. Известно време след оттеглянето си от света, преподобният изпратил един от познатите си в родината си, за да продаде имуществото, останало след родителите му, и да даде на брат си принадлежащата му част. Като изпълнил това, пратеникът донесъл на светеца неговата част; от нея преподобният започнал да раздава милостиня на сиромасите. А когато почувствал приближаването на кончината си, поканил при себе си Антиохийския епископ Александър и му казал:

- Тъй като съм призван да си тръгна от този живот, завещавам ти следното: което можах, раздадох сам, както счетох за добре; а останалото не успях да раздам и те назначавам за негов разпоредител, като призовавам Бога за свидетел.

След това, като целунал светителя, блаженият предал душата си на Бога.

ЧЕТИ-МИНУТЕ НА Св. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

ПРЕПОДОБНЫЙ ЗИНОН, ПОСТНИК ПЕЧЕРСКИЙ (XIV в.)

Преподобный Зинов Печерский, постник, подвизался в Дальних пещерах Киево-Печерского монастыря в XIX веке. Постом, молитвой и послушанием благоугодил Богу. После многих трудов мирно почил о Господе. Нетленные мощи его открыто почивают в Дальних пещерах. В 3-й песни канона преподобным в Дальних пещерах он прославляется как «сияющий постом».

Тропарь преподобному Зинову, постнику Печерскому, в Дальних пещерах, глас 4

Преподобне отче Зиноне,/ преподобне и честне житие твое
на земли препроводивый/ и тем Божу по премногу
благоугодивый,/ моли о нас, // чтущих память твою.

Перевод: *Преподобный отче Зинов, благочестивую и святую жизнь на земле проводивший и тем Богу весьма угодивший, моли о нас, почитающих память твою.*

Кондак преподобному Зинову, постнику Печерскому, в Дальних пещерах, глас 8

Восхваляясь днесь, преподобне Зиноне,/ яко преподобен во славе,/ и радуясь давидски на ложи своем во Царствии Небеснем, // не премолчи о нас мольбу принести ко Господу.

Перевод: *Торжествуя сегодня, преподобный Зинов, как*

преподобный во славе, и радуясь, подобно Давиду на ложе своем, в Царстве Небесном, не промолчи и прошение о нас принеси ко Господу.

† ВИЖТЕ ОЩЕ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ

МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО